

ČÁST PRVNÍ

lucie a diana

LUCIE

Ležela jsem na podlaze na starorůžové podložce, přikrytá tmavě zelenou dekou. Někdo si dal práci, aby k sobě vybavení tělocvičny ladilo. Bavilo mě to. Měla jsem zavřené oči a poslouchala tichou melodii, která mi pomáhala dokonale se uvolnit. Klidný hlas lektorky jógy nenechal žádnou z mých myšlenek ovládnout vzácné minuty určené na odpočinek. Nerozvinula se jediná. Konečně. Konečně jsem se nacházela v bodě, kdy jsem přestávala řešit svoje nepodařené manželství. Kdy jsem dokázala zapomenout na to, že ho pořád miluju, a taky na to, že jsem pravděpodobně propásla šanci být matkou.

Ztěžkly mi nohy, ruce, celé tělo se ponořilo do pevné plochy pode mnou. Ztěžkla mi hlava a se zavřenýma očima jsem vnímala jen svůj dech. Dodalo

mi to sílu po meditaci opět oči otevřít, zvednout se a pokračovat. Přestože se mi ještě před několika měsíci skoro každé ráno zdálo, že další den už nedám. Že vlastně nevím, proč bych měla. Jóga mi pomohla uvědomit si, že se musím hýčkat. Že každý jsme tu z nějakého důvodu. A že vzdávat se je blbost.

Seznámili jsme se v sedmnácti. Chodila jsem s jiným, přesto jsem se do Robina zamilovala. Jednoho dne jsem šla za školu a on asi taky. Bylo dopoledne, krátce před Vánoci a my jsme se potkali ve městě. Zna-li jsme se od vidění, ale tehdy mě poprvé oslovil.

Od Nového roku jsme už spolu byli každý den. Zrodila se veliká láska. Onu zimu by mě to těžko napadlo, ale Robin byl skutečně mužem mého života. Prožili jsme toho tolik, že nedokážu pochopit, co se to s námi potom stalo. Co se stalo s našimi vřelými city, s našimi sny a touhami? Kde se vzala nedůvěra a kde potřeba podvádět? Ani Robin není schopný mi to vysvětlit. Nebo se jednoduše bojí.

Už jako malá jsem nosila dlouhé blondaté vlasy. Byly husté, každého upoutaly. Jejich kombinace s velkýma modrýma očima ze mě dělala princeznu nejen pro mé rodiče a prarodiče, později i pro kluky. Věděla jsem, že se ostatním líbím, přesto jsem nezpychla. Svůj vzhled jsem moc neřešila. Nemalovala jsem se, zdobil mě úsměv. Byla jsem v životě spokojená, až do chvíle, kdy jsem poznala první velkou bolest.

Od narození jsem měla potíže s páteří a tehdy, krátce po seznámení s Robinem, mě v Brně čekala operace.

Byla dlouhá a skutečně náročná. Pro lékaře i pro mé tělo. S operací a následnou léčbou přišly velmi těžké okamžiky. Rodiče i sestra Diana se báli, jak to dopadne. Dojížděli za mnou každý týden mnoho kilometrů, Robin také. Myslím, že to byla opravdová zkouška naší lásky, po operaci jsem hodně pohubla, celá jsem se ztrácela, navíc jsem na rok dostala sádrový korzet. Přes celou páteř.

Robin stál za mnou. Neopustil mě, naopak se mi hodně snažil pomáhat. Vydrželi jsme všechny vypjaté momenty, kdy jsem se litovala, kdy jsem své tělo nenáviděla, kdy jsem se cítila v pasti. Vydrželi jsme bez milování a doufali, že si ho ještě dost užijeme.

Pak jsem odmaturovala, Robin taky a mně konečně krunýř sundali. Bylo to zvláštní. Několik dlouhých měsíců jsem nosila tu tíhu pevně na svém těle a najednou jsem stála bez opory. Všechno se mi krásně zhojilo a já začala rehabilitovat. Zjistila jsem, z kolika svalů se moje tělo skládá, a taky se přesvědčila, že je všechny musím posílit. Cvičila jsem pravidelně a pilně. Výsledky se dostavily rychle, ulevilo se mi od bolesti a já jsem už bez pohybu nedokázala být. Neustále jsem zkoušela své možnosti, až jsem si udělala kurz aerobiku a začala předcvičovat. Silná vůle a neskutečná dřina mě dostaly zpátky mezi naprosto zdravé lidi. Dva roky po operaci by už nikdo nepoznal, že jsem na nějaké byla.

Nastoupila jsem do práce. Osud tomu chtěl, že do malebného obchůdku s bylinkami. Dny jsem trávila obklopená vůněmi sypaných čajů a sušeného koření. Starala jsem se o propagaci a moc mě to bavilo. Pan

majitel byl vzdělaný člověk, svému oboru rozuměl a každému dokázal namíchat čajovou směs „na míru“. Zákazníci se k nám vraceli, obchodu se dařilo. Prožívala jsem krásné období.

Bylo mi dvaadvacet, když jsme se s Robinem rozhodli, že se vezmeme. Už jsme spolu dva roky bydleli v menším bytě a chtěli jsme náš vztah posunout dál. Robin měl jen rozvedené rodiče, kteří se nestýkali, a mladší sestru Renatu. Moje rodina byla veliká. Často jsme se scházeli. Maminka pochází ze čtyř sester a všechny mají dvě děti. Protože jsem nechtěla Robina přivádět do rozpaků, dohodli jsme se, že se vezmeme tajně. Svěřili jsme se jen svým sestrám. Ty měly udržet rodiče onu květnovou sobotu doma.

Dvě hodiny před obřadem požádal Robin rodiče o mou ruku. Maminku veliká kytice růží dojala, tatínek vytáhl láhev koňaku s tím, že už na tento okamžik čekali. Když jsme jim oznámili, že svatba bude za několik desítek minut, mámu málem trefilo. Začala panikařit, že nemá co na sebe, že nemá umyté vlasy, a skoro se rozplakala. Diana ji utěšovala, pomohla jí s přípravami a v poledne jsme se s Robinem skutečně vzali. Za účasti dvou svědků a našich úplně nejbližších příbuzných.

Zpětně to nehodnotím jako dobrý nápad. Moje široká rodina se cítila ochuzena, a přestože jsme za týden uspořádali na chalupě zahradní slavnost, ten divný pocit ve všech zůstal. Maminka prosila Dianu, ať jí nic podobného nepřichystá. A Diana jí to slíbila. Přesto – byli jsme manželé. Naši lásku jsme posvětili

slibem věrnosti a snad jako většina novomanželů věřili, že svému slibu dostojíme.

Robin pracoval u policie, měl slušný příjem, navíc si dálkově dodělával vysokou školu. Dařilo se nám, a tak jsme zatoužili po vlastním domě. Na děti jsem nespíchala, chtěli jsme to vzít postupně – napřed dům, pak strom a nakonec syn. Nebo dcera. Stavěli jsme několik let, šlo to pomalu, ale jednoho dne jsme se skutečně nastěhovali. Do krásného domu podle našich představ, s velkou zahradou sousedící se zahradou mých rodičů. Byla jsem ráda, že je mám nablízku, Robin často nebyl doma, tvrdil, že je v práci na noční nebo ve škole. Neměla jsem důvod mu nevěřit, dávala jsem mu prostor a svůj volný čas trávila na lekcích cvičení. Bylo mi třicet a pomalu jsem začala mluvit o dítěti.

Sepnula jsem ruce před sebou a poděkovala za jógu. Poděkovala jsem sama sobě, že jsem si našla čas, abych načerpala sílu. Poděkovala jsem té filosofii, které jsem stále více přicházela na chuť. Dobře jsem si uvědomovala svou hodnotu a taky sílu dechu. Několikrát denně jsem si opakovala slova, která jsem si pravidelně četla na stěně cvičebního sálu:

*POKUD MÁME NĚJAKÝ PROBLÉM, NEZAPOMEŇME DÝCHAT.
DÝCHÁNÍ NÁS OTEVÍRÁ, NAPŘIMUJE NAŠI PÁTEŘ A ROZŠÍŘUJE
PROSTOR NAŠEMU SRDCI. POKUD SE NEUZAVÍRÁME, ROSTEME,
TAK JAKO ROSTE NAŠE LÁSKA. K SOBĚ I KE VŠEMU KOLEM.*

Dopila jsem vodu a odešla do sprchy. Smývala jsem ze sebe pot a necítila žádné napětí. Dokonce jsem se usmívala. Stejně jako bych dřív nevěřila, že

se u jógy můžu zapotit, nevěřila bych, že po dvanácti měsících jejího cvičení mi bude o tolik líp. Znovu jsem se utvrdila v tom, že je to správná cesta.

Přestála jsem období zmatku a dezorientace. Období otázek a obviňování se. Naučila jsem se sama sebe netrestat, neměla jsem důvod. A už zase jsem snila. Věřila jsem, že síla myšlenky je mocná, a svého snu jsem se držela. Často jsem si ho opakovala jako mantru. Často jsem si ho v duchu představovala. Ještě přicházely okamžiky, kdy jsem propadala beznaději, ale už nebyly tak akutní. Kolikrát stačilo jenom zavřít oči a vzpomenout si na pozice, které dokážou zklidnit. Sedala jsem si na podlahu a čelo tiskla ke kolenům. Dýchala jsem. Nebo jsem řídila dech nosními dírkami – levá je ženská část mozku, pravá mužská. Levá je síla Měsíce, pravá síla Slunce. Ženská je emotivní a ta mužská zase rozumová. Bylo to jednoduché, přitom fantastické. Józe jsem zkrátka propadla.

Oblékla jsem se do džínů a trička, rozčesala si vlasy a leskem přetáhla rty. Vyšla jsem ze studia a bylo mi fajn. Venku svítilo slunce a bylo příjemně teplo. Skoro bych se zula. Nasedla jsem do auta a odjela domů chystat pohoštění. Čekala mě oslava narozenin. Pětatřicátých.

Robin nadšeně souhlasil, na otcovství se cítil připravený už celkem dlouho. Přestala jsem brát antikoncepci a začala se chystat na svou novou roli. Roli matky. Životosprávu jsem nemusela nijak měnit, už

hodně dlouho jsem jedla zdravě, nikdy jsem nekouřila, pila jen občas a jen kvalitní víno. Už deset let jsem pravidelně cvičila, navíc jsem dvakrát týdně vedla lekce aerobiku a jednou týdně stepu. Měla jsem pocit, že jsem přichystaná, že přišel ten pravý moment, kdy by bylo fajn si do našeho hnízda přinést miminko. Ještě nikdy v životě jsem necítila tak silnou touhu přivést na svět dítě.

Na pravidelné kontrole páteře jsem se lékaři svěřila se svými plány a on mi na ně s úsměvem kývl. Nic nám s Robinem nestálo v cestě, přesto jsme se snažili rok, dva, tři a stále nic. Moji rodiče už byli v důchodu, oba dva se na miminko moc těšili, ale nám se pořád nedařilo. Byla jsem zoufalá. Časem už jsem nedokázala myslet na nic jiného. Podstoupila jsem hormonální léčbu, pila čaj na ženské potíže, který mi připravil můj šéf, cvičila jsem Mojžíšovu metodu, ale toužený výsledek se nedostavoval.

Celá situace byla pro mě ještě náročnější tím, kolik dětí už v naší široké rodině odrůstalo, všichni bratrance a sestřenice už dávno měli rodinu, jediný, kdo s dítětem otálel, byla Diana. Držela mi pěsti a nechtěla jako mladší sestra родit přede mnou. Pak se ale vdala za svou několikaletou lásku Davida a já věděla, že by se na mě neměla ohlížet. Řekla jsem jí to:

„Dianko, na nic nečekej, nevíš, jestli vám to půjde, taky už ti bylo třicet.“

„Lucinko, nech to koňovi.“ Pohládila mě po hlavě a zářivě se usmála. Vždycky byla tím nejbližším, koho v životě mám. Tím, kdo mě svým optimismem dokáže

povzbudit, a taky tím, kdo nastaví svou náruč a nechá mě (svou starší sestru) se v ní vyplakat.

S Robinem jsme pak podstoupili několik vyšetření a rozhodli se pro umělé oplodnění. Věděla jsem, že je to možná moje poslední šance, ale něco ve mně mi říkalo, že na ni ještě nenastal ten pravý čas. Doma tou dobou vládlo napětí, s manželem jsme se skoro nevidali. Já hodně pracovala, hodně předcvičovala, Robin měl často noční službu v práci. Intuitivně jsem tušila, že se děje něco, co bychom si měli vyjasnit, ale nesebrala jsem odvalu, abych se ho otevřeně zeptala.

Zárok mi měli provést v Praze. Všechno bylo připravené, to odpoledne před plánovaným transferem oplodněného vajíčka (kvůli mým potížím s páteří jsem mohla dostat jen jedno a doufat, že se uchytí) jsem přijela k Dianě do bytu v metropoli. Večer jsme si uvařily čaj a povídaly si. Zkoumavě si mě prohlížela a zeptala se přímo: „Lucinko, nechtěla bys s tím ještě počkat?“

A já? Rozklepala jsem se a rozplakala. Svěřila jsem se jí s tím, jak to u nás doma vypadá, jak jsme se s Robinem po patnácti prožitých letech jeden druhému od cizili a jak vlastně vůbec nejsem šťastná. Můj život mi sice připadal hrozivě prázdný, ale uvědomovala jsem si, že dokud si ho nesrovnám, dítě do něj přivést nechci. Nemůžu.

„Na miminko se musíš těšit, jinak by se zárok stejně nepovedl. Neboj, ono přijde, vybere si tě za maminku, až na to bude vhodná doba.“

Diana je moudrá. Zůstaly jsme vzhůru celou dlouhou noc a mluvily. O dětství, o manželství, o mateř-

ství. Rozhodla jsem se a ráno odjela prvním vlakem zpátky domů. Do nemocnice jsem zavolala, že to zatím nezvládnu, a připravovala se na rozhovor s Robinem. Tušila jsem, že bude zásadní. Nikdy by mě ale nenapadlo, co všechno se dozvím. A co všechno se potom v našem životě změní.

Květen mám odjakživa ráda. Někde jsem četla, že člověk má v oblibě období, ve kterém se narodil. Že je to přirozené. Nevím. Asi bych jaro měla ráda tak jako tak. Nemusím podzim. Diana (narozená na konci října) ho ale kupodivu zbožňuje. Přece jen – něco na té teorii asi bude.

Slavit narozeniny se mi letos vůbec nechtělo. Rozvedená, bezdětná, opuštěná žena středního věku ve velkém domě. S hypotékou a s bezmála čtyřmi křížky na krku. Tomu se říká skóre k pohledání. Nejedna z mých (samozřejmě vdaných a se závazky) kamarádek mi nad skleničkou vína tvrdila, že jsem vlastně šťastná žena, ale myslím, že z nich mluvila jen frustrace zapříčiněná dlouholetou izolací v domácnosti. Je mi jasné, že ani jedna by se nevzdala fungujícího partnerství, natožpak dětí. To byly jenom takové bezduché řeči, které se s kocovinou rozplynou. Jenomže to se u mého trápení a pocitu jakési méněcennosti dalo očekávat hodně těžko. Že jsem rozvedená, byla holá skutečnost. Že nemám dítě, ryzí fakt. Přes noc se s tím moc nadělat nedalo. Nežila jsem ve filmu, i když mi někdy připadalo, že tomu tak je – ovšem s hodně divným scénářem.